
de
Gouden
Kandelaar

**HET KONINKRIJK, DE KRACHT
EN DE HEERLIJKHEID**

Deel 4

**HET GODDELIJK VOORNEMEN
IN DE STRIJD**

T. Austin-Sparks

aflevering 57

DE TROON, DE HEILIGE GEEST EN DE GEBEDSSTRIJD

“Bidt gij dan aldus: Onze Vader die in de hemelen zijt, uw naam worde geheiligd ... en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. [Want Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid in der eeuwigheid. Amen.]” (Mat. 6:9,13).

“Daarom houd ook ik, gehoord hebbende van uw geloof in de Here Jezus en van uw liefde tot al de heiligen, niet op te danken, u gedenkende bij mijn gebeden” (Ef. 1:15,16).

“Om die reden buig ik mijn knieën voor de Vader” (Ef. 3:14).

“En bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen” (Ef. 6:18).

We hebben ons bezig gehouden met de betekenis van de woorden “Uwer is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid” en gezien dat dit alles in de Here Jezus gevonden wordt, nu Hij verhoogd is en gezeten is aan de rechterhand van de Majesteit in de hoge.

We willen nu nog één ander aspect van deze zelfde grote, allesomvattende waarheid zien. De heerschappij van Jezus Christus brengt een geweldige gebedsstrijd met zich mee. In Efeze 6 lezen we deze eenvoudige, maar heel belangrijke zinsnede: “... en bidt daarbij ... bij elke gelegenheid in de Geest.” Bidt in de Geest! Ziet u hoe belangrijk hier het verband tussen de Geest en gebed is? Dat heeft te maken met de strijd om de troon. Waarschijnlijk kennen we dit gedeelte in Efeze 6 over de geestelijke wapenrusting heel goed: “Doet de wapenrusting Gods aan, om te kunnen standhouden tegen de verleidingen des duivels; want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten. Neemt daarom de wapenrusting Gods, om weerstand te kunnen bieden in de boze dag en om, uw taak geheel vervuld hebbende, stand te houden”.

En dit leidt regelrecht tot dit bidden in de Geest. Dit is oorlogvoering in het gebed, dit is gebed op het terrein van de strijd, en wel de strijd om de troon. Tussen het begin en het einde van de Efezebrief is een duidelijk verschil; er heeft een verandering plaatsgehad. Eerst wordt er verklaard: “... en Hem te zetten aan zijn rechterhand in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij en alle naam, die genoemd wordt ... En Hij heeft alles onder zijn voeten gesteld” (Ef. 1:20-22).

Maar aan het eind van de brief lezen we: “Wij hebben ... te worstelen tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten.”

In het eerste gedeelte lezen we dat ze onder Zijn voeten gesteld zijn, waarmee de profetie die in Handelingen 2:34 en 35 genoemd wordt, vervuld is: “De Here heeft gezegd tot mijn Here: Zet U aan mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt heb tot een voetbank voor uw voeten.”

Boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij, en toch, als je bij hoofdstuk zes komt, gaat de strijd door en die heeft te maken met het onderwerpen van diezelfde overheden en machten. De betekenis is volkomen duidelijk, namelijk dat, hoewel het waar is in het geval van de Here Jezus, het ook waar gemaakt dient te worden in het geval van de gemeente. Er moet nog iets gebeuren om de waarheid van Christus' overwinning ook waar te maken op een ander gebied, om die waarheid tot een toegepaste waarheid te maken. De gemeente moet gaan staan in alles wat waar is omtrent de Here Jezus Christus; dat moet ook waar worden in de gemeente, en door de gemeente als getuigenis in praktijk gebracht worden, als iets dat werkzaam is in het leven en de bediening van de gemeente.

De gemeente en de troon

De strijd in het gebed moet op het terrein van de Geest gevoerd worden. Het gaat daarbij om de troon, om de troonsbestijging, en dat houdt heel veel in. In de eerste plaats dat de troon evenveel te maken heeft met de heiligen als met de Here Jezus zelf. Het is duidelijk dat het hier niet alleen om de troonsbestijging van Christus gaat, maar ook om die van de gemeente. De heerschappij is niet alleen die van Christus, maar van de gemeente met Hem. Zo zijn ook de vijanden van Christus dezelfde als die waarmee de gemeente te worstelen heeft. Kortom, waar het om gaat bij de Here Jezus, daar gaat het ook om in de gemeente. Daar moeten we mee beginnen, met de erkenning dat dit betekent dat de heiligen alles te maken hebben met de troon, dat dat Gods gedachte aangaande de gemeente is. En de ontzaglijke geestelijke strijd waarin de gemeente gewikkeld is, hangt samen met die goddelijke gedachte. Alles draait om de troon. Het gaat om de absolute geestelijke overhand van Christus in eenheid met Zijn gemeente, over alle vijandelijke machten.

Het Leven bedreigd

Als dit waar is en deze strijd om de troon de gemeente aangaat, dan houdt dat in de tweede plaats in dat het leven van de heiligen bedreigd wordt. De tegenstanders, de vijandige machten, zijn fel gekant tegen het leven van Gods

kinderen, want ze weten waar het om gaat. Dit is eenvoudig te verstaan, maar raakt het ons werkelijk? Het is niet genoeg als we het weten. Misschien zegt u als u dit leest: “Dat weten we, dat hebben we al zo vaak gehoord!” Ik zou u willen aansporen uzelf te onderzoeken of u hier werkelijk actief bij betrokken bent. Het is niet voldoende dat u het weet, maar dat u een concrete positie hebt ingenomen, omdat u beseft dat het leven van Gods kinderen bedreigd wordt vanwege dat geweldig belangrijke punt. Dit punt namelijk, dat de gelovigen daar komen waar de Here Jezus is, in de plaats van absolute heerschappij over alle machten en krachten om met Hem te regeren in de hemelse gewesten. Wat betekent dit voor u in praktisch opzicht? Hoe werkt dit in uw leven? Mag ik een beroep op u doen? Het is iets verschrikkelijks om grootgebracht te worden met dit soort waarheid en licht, als het niets meer voor u betekent dan dat u deze waarheden er als principes op na houdt. Dat is ontzettend. Het is een van de droevigste dingen in deze tijd, dat er zovelen zijn die veel licht hebben, zonder dat het enige uitwerking in hun leven heeft. Het heeft geen kracht in de geestelijke strijd. Dat is ontzettend en we moeten daarom met heel ons hart de Here smeken dat het horen van deze dingen niet maar een aanhoren van de waarheid is en een kennen van bijbelse waarheden. We moeten op dit punt werkelijk ons hart nagaan en ons afvragen: “Ik weet dit nu. Ik heb het gehoord, maar wat betekent het voor mij? Wat werkt het uit? Wat ben ik, nu ik dit weet, waard in de strijd?” Daar gaat het om. Tenzij we werkelijk iets gaan betekenen in de geestelijke strijd, kunnen we dit alles maar beter niet weten. Het is een ontzaglijke verantwoordelijkheid iets te weten, zonder dat dat iets uitwerkt. Daarom breng ik dit met grote klem onder uw aandacht. Deze geweldige strijd betekent dat het leven van Gods kinderen bedreigd wordt, omdat zij naar Gods gedachten een goddelijke bestemming hebben.

Het belang van gebed

Nu moeten we beseffen dat er nog enkele dingen zijn die noodzakelijk zijn. Voorop staat gebed. Dat moet ons van meet aan duidelijk voor ogen staan. Elke andere vorm van activiteit is misschien veel interessanter. Het lokt ons misschien veel meer om over deze dingen te praten, te prediken, om de waarheid door te geven. Maar het allereerste is gebed. Daarin komt de strijd tot uitdrukking. Daardoor wordt de troon bereikt en zo wordt het getuigenis van de absolute soevereiniteit van de Here Jezus concreet, door gebed. Als de apostel alles gezegd heeft, vat hij het samen met deze woorden: “... en bidt daarbij met aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest, daartoe wakende met alle volharding en smeking voor alle heiligen ...” Zoals u weet is dit gezegd in verband met de wapenrusting. Hij heeft zijn Romeinse bewaker goed

bekeken en elk onderdeel van zijn uitrusting opgeschreven. Tenslotte is hij tot de conclusie gekomen dat die hele wapenrusting, alles wat de man bezit aan offensieve en defensieve mogelijkheden, van nul en gener waarde is, als hij niet op zijn hoede is, waakzaam. De beste uitrusting is waardeloos als je geen actieve geest hebt die alert is en waakzaam en zich daar met volharding op toelegt. Paulus ziet zijn bewaker, die niet af te leiden is, die je niet onverhoeds ergens op kunt betrappen, maar ijverig is en waakzaam en zich daar op toelegt. Paulus zegt dat voor ons het gebed de tegenhanger daarvan is. Onze overgave, onze waakzaamheid, onze volharding heeft alles te maken met gebed. En bovendien moet dit bidden in de Geest zijn. In de Geest moeten we hiermee bezig zijn. Alles wordt dus samengevat in deze zaak van gebed.

Verlichte ogen

Als dit zo is, is het zeker noodzakelijk dat Gods kinderen licht krijgen over deze zaak. Wij zullen namelijk nooit zo kunnen bidden, met dit doel voor ogen, als we geen licht hebben ontvangen over de situatie. Licht ontvangen is meer dan geïnformeerd worden. U kunt informatie verkrijgen door de Efezebrief te lezen, maar dat is niet hetzelfde als verlichte ogen hebben. Is het niet zo, geliefden, dat er, zodra wij licht over een situatie krijgen, iets gebeurt? Je weet uit het resultaat of het verlichting is of informatie.

Denk eens aan de situatie in de wereld vandaag*. Mag ik een voorbeeld geven? Stel u voor dat alles wat nu plaatsvindt op het vasteland van Europa, van tevoren in een boek opgeschreven was. De mensen kunnen het boek gewoon kopen en lezen. Al de plannen en tactieken van de vijand worden erin beschreven. Men zal waarschijnlijk zeggen: “Dat is een knap plan. Het zit goed in elkaar, maar het is wel verschrikkelijk.” Maar het is niet echt tot hen doorgedrongen. Het staat in een boek. Ze hebben er kennis van genomen, maar het blijft iets uit een boek. Maar stel je dan eens voor dat er een dag komt, waarop dat wat beschreven staat werkelijkheid wordt, dat het zich in hun eigen straat voor hun ogen afspeelt, met al zijn ontstellende consequenties. Het betekent of overwinning, of het einde van alles; verderf, dood, verwoesting en verlies, tenzij de overwinning wordt behaald. Nu dringt het tot hen door en zijn ze wakker geworden. Ze zijn zich ervan bewust. Het is niet langer iets wat alleen in een boek staat. Het is een levende realiteit geworden. Het is nu innerlijk en niet slechts uiterlijk. De werkelijkheid ervan heeft hen diep van binnen geraakt. Dat is een diep ingrijpend iets. Wat ons betreft, ook al waren we er eerst intens bij betrokken en beangstigde het ons soms, toch was het iets wat buiten ons stond.

* Dit werd geschreven in de Tweede Wereldoorlog.

Het is nog steeds enigszins moeilijk te beseffen dat we er middenin staan. Het gebeurt tenslotte ergens anders. Maar veronderstel dat het vannacht ineens gebeurt, veronderstel dat de vijandelijke parachutisten bij duizenden naar beneden komen en zelfs in uw tuin landen. Overall om u heen woedt de strijd en de kogels suizen u om de oren. Dan zijn we er werkelijk bij betrokken, dan is het realiteit geworden als nooit tevoren. Hoewel we in zekere zin objectief wisten dat het waar was, raakt het ons pas dan.

Dat is verlichte ogen krijgen. We kunnen dat toetsen. We kunnen vaststellen in hoeverre wij iets werkelijk kennen door het effect dat het op ons heeft. Als al onze kennis aangaande deze geweldige strijd, deze eeuwenoude oorlog en de goddelijke bestemming van de gemeente en alles wat daarmee samenhangt, ons niet werkelijk tot gebed brengt, is die kennis onvoldoende. Het is een kennis waar het meest wezenlijke aan ontbreekt. Als de heilige Geest ons er werkelijk mee vertrouwd maakt, werkt dit iets in ons uit.

Een bijzonder mooie illustratie hiervan vinden we in het boek Esther. Daar is de troon, daar is het volk des Heren, daar is Esther, daar is Mordechai en daar is de vijand. De vijand smeedt een aanslag tegen het leven van Gods volk. Esther staat erbuiten en weet niet wat er gaande is. Daar is Mordechai en hij weet alles van de samenzwering af, maar is niet bij machte rechtstreeks iets te doen. Hij kan de vijand niet aanvallen. Hij kan niet naar de troon gaan. Maar er is iemand aan wie hij verwant is, die contact heeft met de troon. Dat is Esther. Wat moet er nu gebeuren? Wat voor Mordechai noodzakelijk is, is de informatie door te spelen naar Esther, haar met de situatie bekend te maken en haar de ernst van de situatie onder ogen te brengen. Zodra Esther van de situatie op de hoogte is en doordrongen van al haar verschrikkelijke gevolgen, komt zij in actie en stelt zich in verbinding met de troon.

Wat een prachtige illustratie van datgene waar wij over spreken. De gemeente moet zich bewust zijn van de situatie, en er diep door getroffen zijn. Het gevolg is dan dat de gemeente spontaan, koste wat het kost, naar de troon moet gaan in voorbede. Het leven en de bestemming van Gods volk staan immers op het spel. Wij kunnen niet langer vrijblijvend tegenover deze vreselijke situatie staan. Dat is onmogelijk. Daarom is het zo nodig dat we waarachtig verlichte ogen hebben. Daarom hebben we ook die teksten in Efeze gelezen, die een inleiding waren op de gebeden van de apostel. Als je kijkt waar hij voor bidt, zie je dat het voor twee dingen is. Het eerste is verlichting en het andere het ontvangen van kracht. In beide gevallen heeft dit bidden te maken met de roeping, de bestemming. “Zodat gij *weet*, welke hoop Zijn roeping wekt” en in hoofdstuk drie: “opdat Hij u geve ... met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens”, in verband met de roeping. Gebed is hierop gericht; het heeft te maken met dit allesomvattende punt in het leven van de gemeente, de troon zelf, de heerschappij over alle machten van de boze.

Dat is het eerste dat nodig is, waarachtig verlichte ogen; geen informatie, maar een geest van wijsheid en openbaring in de kennis van Hem. Ziet u werkelijk waar het om gaat? Ik zou u willen vragen de aard van uw kennis te toetsen aan de praktische uitwerking daarvan in uw leven. Die is waardeloos als er geen uitwerking is, geen resultaat. O, dat we de ware soort kennis mogen hebben, kennis die iets uitwerkt, namelijk “aanhoudend bidden en smeken bij elke gelegenheid in de Geest.”

De heerschappij van Christus en de gemeente

Het volgende dat nodig is, is dat de gemeente moet verstaan dat het Hoofd door middel van de zalving door de leden heen werkt. Dit in verband met het allesomvattende onderwerp van de heerschappij. Christus werkt door de gemeente heen, door de Geest, om Zijn heerschappij hier op aarde als een getuigenis te vestigen in praktische situaties. De Here Jezus doet dit niet zonder ons. Door heel de Schrift heen, zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament, zien we telkens weer dat God, met betrekking tot Zijn plannen, werkt door Zijn uitverkoren tussenpersonen. Zijn plannen, Zijn voornemens heeft Hij verbonden aan een instrument en Hij doet niets buiten dat instrument om. Als dat instrument Hem in de steek laat, wordt Gods doel voor een tijd uitgesteld. Ik weet dat wat ik nu zeg vragen oproept op het terrein van het intellect, maar zo ligt het feit nu eenmaal. We kunnen hier niet op het intellectuele probleem ingaan. Het getuigenis van Zijn heerschappij heeft de Here Jezus verbonden aan Zijn gemeente. De gemeente moet die heerschappij concreet maken. Het is een feit, maar dat feit werkzaam maken onder de overheden en machten is de aangelegenheid van de gemeente. De gemeente in onze tijd moet het feit gaan zien en verstaan, dat het Hoofd door Zijn leden werkt, door Zijn lichaam. Het gaat immers om een geweldig groot doel. We kunnen niet met de armen over elkaar gaan zitten in passiviteit en inactiviteit, met de gedachte: “De Here heeft zich iets voorgenomen en Hij zal Zijn voornemen ook wel uitvoeren. De Here heeft iets ontworpen en Zijn ontwerp wordt uitgevoerd, ongeacht wat ik al of niet doe.” De hele Schrift verbiedt zo’n houding en toont ons dat God, hoe vreemd het ook moge klinken, een instrument nodig heeft.

Terugkomend bij Esther, zien we duidelijk dat ze een bepaalde rol moet vervullen met het oog op de natie. Het hangt van haar af en het sleutelwoord in dit verhaal is: “Wie weet of gij niet juist met het oog op deze tijd de koninklijke waardigheid verkregen hebt.” Esther vertegenwoordigt hier ongetwijfeld de gemeente. Het gaat hier om de gemeente. Veronderstel dat ze gezegd had: “Ze zijn toch Gods volk. Hij is soeverein. Hij zal toch wel naar Zijn volk omzien. Niemand kan Hem toch Zijn soevereiniteit ontnemen. Hij doet wat Hij wil. Ik

hoef me niet druk te maken. Ik vertrouw slechts op de Heer.” In dat geval zou het boek Esther geen plaats in de Schrift hebben. Dan zou het geen enkel doel meer hebben. Dit boek benadrukt onder andere dat God Heer is en dat dit bedreigde zaad Zijn volk is en dat Hij grote zorg voor hen heeft. Maar Hij moet een instrument hebben waarop Zijn zorg over deze zaak komt te rusten en door zo’n instrument redt Hij de situatie en werpt de vijand omver en verijdelt zijn raadslagen. Zo’n instrument is nu de gemeente en dat moeten we zien. Hebt u dit al gezien?

In zekere zin is God onmachtig, de Here Jezus is onmachtig, als Zijn gemeente niet functioneert. Het feit dat Hij Heer is, ver boven allen, blijft een feit dat veraf staat van de dingen hier beneden, totdat de gemeente haar plaats inneemt en het toepast, zodat het effectief wordt. Het blijft daar als een feit in Hemzelf; dat feit moet tot uitdrukking komen en de gemeente moet dat weten. U en ik moeten dat weten.

Paulus is hier zelf een groot voorbeeld van. Hij weet alles van Gods eeuwig voornemen, van wat God van plan was voor de grondlegging der wereld. Paulus had best kunnen zeggen: “Wat kan ik hieraan doen? Dit ligt al vast van de eeuwigheid af. Het maakt geen verschil of ik wel of niet iets doe.” Maar nee, hier zien we de man die het allemaal weet op z’n knieën en hij zegt: “Ik houd niet op voor jullie te bidden met betrekking tot dit punt. Ik bid zonder ophouden.” Hier zien we degene die voorbede doet met betrekking tot dat wat voor God vaststaat, maar voorbede nodig heeft om effectief gemaakt te worden. Hij zegt tegen de gemeente: “Ik bid, maar jullie moeten ook bidden, jullie moeten in die positie gaan staan tussen Gods eeuwig voornemen en haar verwezenlijking. Je moet daar gaan staan voor God en met God, om deze zaak door te bidden tegen alle boze machten in.”

Toegaan met vrijmoedigheid

Vervolgens is het voor deze bediening van voorbede noodzakelijk dat wij, als Gods kinderen, volkomen zekerheid hebben van onze toegang tot de troon der genade. Dit is wat de apostel zegt in Efeze 3:12, zoals u opgemerkt hebt: “... in wien wij de vrijmoedigheid en de toegang met vertrouwen hebben door het geloof in Hem.” Er mag geen zweem van onzekerheid in ons zijn waarbij we buitenstaan en ons afvragen of we misschien ook dichterbij mogen komen. Nee, de apostel zegt dat we er in deze bediening volkomen zeker van moeten zijn dat we de toegang hebben. We moeten vertrouwen en vrijmoedigheid hebben, zoals de tekst zegt. Dat is heel belangrijk. U weet maar al te goed dat het een van die “vijfde kolonne”-tactieken van de vijand is om op de een of andere wijze uw zekerheid waarmee u tot God nadert, weg te nemen. Is dat niet zo?

Als hij uw besef van aanvaard te zijn in de weg kan staan door u aan te klagen, door iets uit uw verleden op te rakelen, de een of andere fout, de een of andere misstap, dan heeft hij u verlamd in de gebedsstrijd. Hij probeert van alles om die toegang met vertrouwen, die vrijmoedigheid om tot de Heer te komen, te roven. Geprezen zij God, Hij heeft erin voorzien: “In Hem hebben wij de verlossing door Zijn bloed, de vergeving van de overtredingen” (Ef. 1:7). Dat is de grond van onze vrijmoedigheid om toe te treden. Het bloed rekent met alles af. Het is de grond van ons vertrouwen. Maar wees zeer op uw hoede voor deze tactiek van de vijand, die heel geniepig en subtiel probeert uw vrijmoedigheid, uw vertrouwen om toe te gaan, aan te tasten.

Esther was bang om tot de koning te gaan. Maar daarmee kwam ze niet verder en Esther moest zover komen dat ze al haar moed bij elkaar raapte en zei: “Kom ik om, dan kom ik om.” Wij kunnen verdergaan dan Esther en onbevreesd toetreden. Als we de kracht van het bloed kennen, kunnen we met vrijmoedigheid en vertrouwen toegaan. “Laten wij toetreden ... in volle verzekerdheid des geloofs” (Hebr. 10:22). Maar denk er vooral aan dat dit besef van verzekerdheid in ons komen tot de Here absoluut nodig is. Alles wat dit vertrouwen in de weg staat moeten we terzijde schuiven. We moeten het bloed toepassen bij alles wat de vijand naar voren brengt om die vrijmoedigheid te beletten. Laten wij met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade. Er staan geweldig belangrijke dingen op het spel en elke vorm van onzekerheid op dit punt brengt deze dingen in gevaar.

Gemeenschap aan Zijn lijden

Dan nog het volgende. Deze bediening, deze oorlogvoering in gebed moet veel discipline achter zich hebben liggen. Het is geen zaak voor pasbekeerden. Niet iedereen kan hierin binnengaan. Het is niet iets dat u kunt oppakken omdat u ziet dat dat eigenlijk moet. U kunt er alleen echt in binnengaan als u iets kent van de gemeenschap aan Zijn lijden. Paulus zegt: “Ik vul in mijn vlees aan wat ontbreekt aan de verdrukkingen van Christus, ten behoeve van Zijn lichaam, dat is de gemeente” (Col. 1:24). Dat is de noodzakelijke achtergrond voor dit soort werk. Nu hoor ik u zeggen: “Wij mogen dus niet meedoen, wij zijn nog te jong.” Ik wil dit tegen u zeggen, dat het juist met dit doel voor ogen is dat de Here Zijn werk in uw leven doet. Als Hij u iets doet kennen, al is het maar in geringe mate, van het lijden met Hem, van de gemeenschap aan Zijn lijden, als Hij het werk van Zijn kruis in u uitwerkt, u ontledigt, u verbreekt, u tot niets reduceert, als Hij in u ook maar iets doet dat naar uw ervaring niet prettig is voor het vlees en u voelt de druk daarvan, vergeet dan niet dat dat alles de bedoeling heeft om u zover te brengen dat u kunt worstelen in voorbede voor

Zijn aangezicht. Want niemand kan werkelijk effectief voorbede doen, in wiens hart dit niet een echte last is geworden, een worsteling, barensweeën. We moeten zover komen dat Gods belangen in Zijn volk, het leven van Gods volk, ons werkelijk ter harte gaan, zodat we voorbidders kunnen worden. Met dat doel doet de Heer Zijn werk in ons. Als wij hier iets van geproefd hebben, als we de woede van de tegenstander gekend hebben, als we iets gekend hebben van geestelijk lijden, dan hebben we een hart voor Gods volk en kunnen we met inzicht bidden. De Heer handelt dus met ons op zo'n wijze dat Hij ons zover kan brengen dat we overwinnend kunnen bidden. Vergeet dit niet. Dit is wat Hij in ons doet om ons een te maken met Zichzelf, met betrekking tot het lijden, de nood en het gevaar waar Zijn volk in verkeert, om doeltreffend voorbede voor hen te kunnen doen.

Ik denk opnieuw aan Esther. Om haar voorbede te kunnen doen had ze een jaar van voorbereiding nodig, waarvan zes maanden met bittere Aloë (Eng. vert.) en dat spreekt voor zich. Ja, wij moeten iets van de dood van de Here Jezus in onze eigen ervaring kennen, iets van de bitterheid van de ontleding van het zelfleven, het uitschakelen van onze eigen kracht, teneinde tot een overwinnende en doeltreffende strijd te komen. Zij die de diepste gemeenschap met de Here in Zijn lijden hebben gekend, die Zijn hand zwaar op zich hebben gevoeld, zijn degenen die het effectiefst tot de Heer kunnen roepen en voor anderen voorbede doen. Dit is de prijs voor een grote bediening, geliefden, en wij moeten inzien dat de Heer ons voor zo'n bediening bekwaam wil maken.

Geheel voor Hem

Voor ik eindig wil ik nog één ding noemen. Deze bediening, dit werk, deze strijd in het gebed, gaat ons alles kosten. Het is beter om dat onder ogen te zien. Het is een positie, een kwestie van alles of niets. Zelfs ons eigen leven gaat er aan. Dat wil zeggen dat we deze strijd niet goed kunnen voeren als er nog eigen belangen zijn die we vasthouden. Weet u, ons terugtrekken in onze kamer om te bidden is heel iets anders dan tegenover de vijand staan in gebed. Dit kunnen twee verschillende dingen zijn, want u kunt ervan op aan dat de vijand het op u gemunt heeft als u deze strijd aangaat. Alles wat u hebt is hierbij betrokken. Als u persoonlijke belangen hebt, bent u meteen uitgeschakeld. Het is net zo als bij Gideon, waar die grote legerschare geschild werd. "Wie bang is, kan beter maar naar huis gaan. Die kan niet mee de strijd in. Wie bezorgd is voor vrouw, kinderen en huis kan ook maar beter gaan." En dan het laatste: "Wie persoonlijke interesses wil dienen en eigen verlangens wil bevredigen kan ook maar beter naar huis gaan." Alleen wie zich hier volkomen aan geeft en zegt: "Ik doe mee met alles wat ik ben en alles wat ik heb", wie geheel voor Hem is, alleen

zo iemand kan deze strijd strijden. Zulke mensen zijn overwinnaars, dat zijn degenen die op de troon komen.

Ziet u, hoewel de Heer genadig is en ons beschermt en bewaart, vereist Hij van ons een dusdanige positie en houding dat de vijand daarin geen enkele grond vindt. Zolang wij een of ander persoonlijk belang hebben denken we voortdurend: “O, ik kan beter niet al te fel van leer trekken tegen de vijand; hij zou dat ene punt in mijn leven eens kunnen raken.” U kunt er zeker van zijn dat hij dat ook doet en zo schakelt hij u uit, want hij weet dat dat uw zwakke punt is. Er mag niets in uw leven zijn waar de vijand zijn vinger achter kan krijgen om u daardoor uit te schakelen. U moet uw eigen leven volledig willen prijsgeven en zeggen: “Ik ben geheel voor Hem met alles wat ik heb en alles wat ik ben.”

Dit mag dan de schaduwkant zijn, maar er is ook nog een andere kant, dat is de kant van de troon. “Dezen zijn het, die het Lam volgen, waar Hij ook heengaat” (Op. 14:4). Dit zijn zij die volkomen voor Hem zijn, dit zijn de heerlijken die verhoogd zullen worden. Geliefden, wij zijn geroepen tot dit wereldwijde getuigenis van de absolute heerschappij van Jezus Christus, om hier op aarde die heerschappij nu op geestelijke wijze effectief te maken, en in de komende eeuwen op letterlijke wijze. In onze tijd wordt dit aangevochten, bestreden en weerstaan door alle boze machten. De gemeente is ertoe geroepen deze strijd volledig te beslechten en als die dag komt zullen de hemelse gewesten vrij worden van alle overheden en machten en de gemeente zelf zal die plaats innemen om te regeren. De gemeente zal de nieuwe “overheden en machten en wereldbeheersers” zijn, niet van deze duisternis, maar van dit licht. Wat een verandering zal dat zijn! Dat is het geweldige waarin we nu betrokken zijn en niets minder dan dat. Al onze geestelijke strijd heeft hiermee te maken. Laten we die toch in zijn juiste verhouding zien. De strijd in ons geestelijk leven heeft te maken met een geweldig einddoel. Maar wat ik nu met name wil benadrukken is dat dit alles in de eerste plaats een kwestie is van de heilige Geest die door gebed heen werkt, van een gemeente die bidt in de Geest.

Moge de Here Zijn licht laten schijnen op ons gebedsleven en dat opheffen uit het laag-bij-de-grondse, aardse, tot dat niveau waar de wezenlijke dingen van God worden aangeraakt. Moge de Here ons iets leren van bidden bij elke gelegenheid in de geest voor alle heiligen, daartoe wakende met alle volharding.

Einde

HET GODDELIJK VOORNEMEN IN DE STRIJD

Lezen: Richteren 1:1-26; Colossenzen 2:15; Efeze 6:12; Exodus 23:29-30.

Het eerste dat we zullen moeten verstaan is het feit, zoals dat naar voren komt in het gedeelte uit Colossenzen, dat wat de Here Jezus betreft de strijd volbracht is. Wat Hem betreft is de overwinning behaald, volledig en volkomen. Hij heeft de overheden en machten ontwapend en hen tentoongesteld en over hen gezegevierd in Zijn kruis. Dit brengt ons bij de grondslag waarop Israël stond toen de Here zei: “Ik zal hen voor u uit verdrijven.” Dat betekent dat de Here al de positie inneemt van de bezitter. Wat Hem betreft is de overwinning zeker. Maar er is ook een andere kant, namelijk dat deze overwinning in toenemende mate gerealiseerd moet worden door Gods volk. Wij hebben de overwinning volkomen in Hem, maar we moeten daar zelf stap voor stap in binnengaan. Waar wij nu bij stil willen staan is dit progressieve aspect van deze strijd, en de grote nood die hiermee te maken heeft.

De progressieve aard van het conflict

1) Het feit

Het progressieve karakter is duidelijk; het is een feit. Dat is volkomen duidelijk, zowel in het oudtestamentische type als in het Nieuwe Testament. De woorden in Exodus 23 zijn waar, ook voor dat wat in het Nieuwe Testament staat: “Ik zal hen niet in een jaar voor u uit verdrijven, opdat het land geen woestenis worde en het wild gedierte u niet te veel worde. Langzamerhand zal Ik hen voor u uit verdrijven” (vs. 29-30). In verband daarmee willen we Efeze 6 opslaan om ditzelfde progressieve element van de strijd aan te tonen. “... wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten ...” (vs. 12). Ondanks het feit dat de Here Jezus Zelf hen ontwapend heeft en hen heeft overwonnen, hen openlijk als verslagen heeft tentoongesteld, zijn wij nog steeds met hen in strijd gewikkeld. Nergens lezen we in de bijbel dat wij er rustig bij kunnen gaan zitten omdat de strijd voorbij is; we staan er middenin. Uiteraard hoeft dat nauwelijks gezegd te worden tegen hen die geestelijke ervaring hebben. Hier zien we dus het feit, dat deze strijd om geestelijk leven, geestelijke heerschappij over de machten en krachten die geestelijke dood uitoefenen, progressief is. We hoeven daar nu niet langer bij stil te staan.

2) De Goddelijke reden

Nu de Here zelf de absolute overwinning behaald heeft en er wat Hem betreft niets meer te doen is – al de vijanden zijn verslagen door Zijn kruis – waarom kon Hij die overwinning niet aan ons schenken in zijn volkomenheid? Dan zouden wij hier gelukkig op aarde kunnen leven, zonder enige geestelijke strijd. Misschien vindt u dat een dwaze vraag. Maar we willen die vraag bij de Here brengen en Hem vragen om ons uit te leggen waarom dat zo in Zijn wil vastgelegd is, waarom Hij het zo bepaald heeft dat de strijd door moet gaan en de overwinning progressief moet zijn in plaats van absoluut, eens en voor al. Waarom moet de strijd doorgaan tot het einde? Dit gedeelte in Exodus laat het ons duidelijk zien: “Ik zal hen niet in een jaar voor u uit verdrijven, opdat het land geen woestenij worde en het wild gedierte u niet te veel worde. Langzamerhand zal Ik hen voor u uit verdrijven, *totdat gij zo vruchtbaar wordt ...*” De goddelijke reden is dus dat er ontwikkeling moet zijn om de grond die de vijand nog steeds inneemt, in bezit te kunnen nemen. Dat de overwinning volledig de onze is laat op zich wachten omdat we niet in staat zijn die grond in bezit te nemen, vanwege tekort aan capaciteit, vanwege geestelijke beperking, geestelijke onvolwassenheid.

Laten we nu van de letter van het Oude Testament naar de geestelijke werkelijkheid van het Nieuwe Testament gaan. Als we denken in termen van geestelijk grondgebied, zien we dat grondgebied bezet door geestelijke machten. Materiële machten kunnen hen niet verdrijven, kunnen dat gebied niet bezetten. Alleen geestelijke machten kunnen geestelijk grondgebied bezetten. Als zulke machten aangetroffen worden en het enige dat hen kan verdrijven geestelijk is, dan kunnen ze alleen weerstaan worden door iemand die op zijn minst gelijk staat in capaciteit, om die plaats die zij nog innemen te bezetten. Daarom is dit een kwestie van geestelijke capaciteit, geestelijk formaat. Wat de Heer hier in feite zegt is dat Hij geestelijke heerschappij afhankelijk maakt van geestelijke groei. Het gebeurt zo vaak in de strijd dat wij naar de Here gaan en bidden en pleiten om de overwinning, om heerschappij, om de overhand over de machten van het kwaad en de dood. We denken dan dat de Here op de een of andere wijze tussenbeide komt en Zijn macht op geweldige wijze openbaart en ons daardoor in één keer in de plaats van geestelijke heerschappij brengt. Die mentaliteit zal in ons gecorrigeerd moeten worden. Wat de Here namelijk doet is ons geestelijk ruimer maken, zodat wij in bezit kunnen nemen. Hij brengt ons door moeilijkheden en bepaalde ervaringen heen en zodoende worden wij geestelijk verruimd. Zo is er een toename van geestelijk leven, van geestelijke capaciteit, en als wij geestelijk groeien komen we spontaan in bezit van meer grond. Dat is heel duidelijk uit dat vers in Exodus.

Het beeld hier is interessant. We zien hier mensen die tot de overwinning

geroepen zijn, geroepen om in bezit te nemen, steeds meer en meer en de Here ontruimt het land voor hen, de Here gaat voor hen uit: “Zie, Ik zend een engel vóór uw aangezicht ...” Stel u nu voor dat de Here voor Zijn volk uitgaat en alle vijanden verjaagt en dat Hij het gebied onbezett laat, terwijl Zijn volk zo klein is dat ze maar in een deel ervan kunnen wonen. Wat gaat er dan gebeuren? Noch God, noch de duivel gelooft in vacuüms. Als je in een toestand van passiviteit bent en niet duidelijk de grond in bezit neemt, kom je al spoedig in moeilijkheden. De duivel gelooft niet in vacuüms bij Gods kinderen; hij vult ze dan ook. Het principe hiervan kunnen we zien in het verhaal dat de Here zelf vertelt over de man die een boze geest had. De boze geest werd uitgeworpen, het huis bleef zonder bewoner, en de boze geest zwierf rond in dorre plaatsen om rust te zoeken. Toen hij die niet vond, keerde hij na verloop van tijd naar de man terug, uit wie hij uitgeworpen was. Hij ontdekte dat het huis geveegd en op orde was, maar niet bewaakt en prompt trok hij er weer in. Maar deze keer nam hij nog zeven andere boze geesten mee. Uit deze illustratie van de Here blijkt heel duidelijk dat de vijand niet in vacuüms gelooft.

Ook de Here gelooft niet in vacuüms. Hij gelooft in volheid. Hij gelooft in een volledige bezetting, een volledige vulling. Dit vraagt dus om geestelijke vergroting, verruiming, voordat de Here meer grondgebied kan geven. Ik ben bang dat het christendom de zaken omgedraaid heeft. Eerst neemt men meer grondgebied in bezit en hoopt dan daar in te groeien. Dus bouwt men grote gebouwen, waarna er heel wat arbeid en moeite verricht wordt om die gebouwen vol te krijgen. De Here doet het niet op die wijze. Eerst creëert hij meer ruimte in ons leven en dan geeft Hij overeenkomstig daarmee. Laten wij dit echter niet op een te laag plan zien, maar het toepassen op het gebied van geestelijke strijd en geestelijk conflict. De wet die de Here hier in dit gedeelte uitzet is dat geestelijke heerschappij over de machten der duisternis correspondeert met geestelijke groei. Geestelijke groei is essentieel voor geestelijke heerschappij, voor meer grondgebied. De uitdaging die de Here ons voorlegt is deze: kun jij dit vullen? Kun jij dit in bezit nemen? Ben je daartoe in staat, als Ik het je geef? De ramp zou des te groter zijn, als de Here veel grondgebied gaf en wij het niet zouden kunnen bezetten en opvullen. Hoe groot is het belang van geestelijke groei, geestelijke volwassenheid, geestelijke toename.

De hele vraag van toenemende overwinning steunt op toenemende geestelijke ontwikkeling. Het hangt er niet van af of wij van de Here de gave van heerschappij ontvangen hebben. Heerschappij wordt in feite in ons ontwikkeld door geestelijke groei en verruiming. Het is een kwestie van capaciteit. Vandaar dat zij die de overwinning het beste kennen, niet altijd degenen zijn die er het meest over spreken, maar degenen die door ervaringen en processen zijn heengegaan, waardoor ze op machtige wijze verruimd zijn in Christus, geestelijk gesproken. Anders gezegd moet het een troost zijn dat we weten dat alles

wat de Heer met ons doet bedoeld is om ons daar te brengen waar we geestelijke kracht en heerschappij ontvangen. Hij doet dat door ons pijnlijk uit te rekken, diepere geulen te graven, diepere voren, door ons open te breken. Door lijden heen maakt de Heer ruimte voor Zijn energie. Op deze wijze wordt de macht van de vijand zwakker, omdat de macht van de heiligen groter wordt, doordat zij toenemen in de genade en in de kennis van onze Heer en Heiland, Jezus Christus. Alleen op die basis wordt de macht van de heiligen groter. Wij moeten worden opgebouwd tot macht, tot heerschappij, tot verovering. Het is uiteraard duidelijk dat, als er geen deugdelijke geestelijke achtergrond is in het leven van hen die de vijand aanvallen, ze worden stukgemaakt. Ze zijn niet bij machte tegen hem stand te houden. Er is een geestelijke bekwaamheid vereist, een geestelijke rijkdom, een geestelijke achtergrond, een geestelijke volheid om stand te kunnen houden tegen de vijand en hem te dwingen zijn positie prijs te geven. Het is belangrijk dat we dat inzien.

Wij moeten ruimer worden van binnen om meer land in bezit te kunnen nemen. Anders geeft de Here het niet aan ons. De wijze waarop Hij met ons handelt wordt bepaald door oneindige wijsheid. “Ik zal hen niet in een jaar voor u uit verdrijven ... langzamerhand zal Ik hen voor u uit verdrijven, totdat gij zo vruchtbaar wordt ...” De mate van geestelijke heerschappij is de mate van geestelijke groei.

3) Een afschrikmiddel

We willen nu snel naar het volgende punt kijken. Dat progressieve karakter kan een afschrikmiddel worden, als we het op de verkeerde manier bekijken. Het schijnt duidelijk dat vele Israëlieten afgeschrikt en ontmoedigd werden om de strijd voort te zetten en de vijand volledig te verdrijven, omdat het een progressieve ofte wel een langzame zaak was. Op de een of andere manier zit onze menselijke natuur zo in elkaar dat we de dingen graag onmiddellijk gedaan willen hebben. Het langzame proces van geestelijke groei is voor het vlees dikwijls zeer ontmoedigend. Daarom hebben ze die volkeren niet volkomen verdreven, omdat er volharding voor nodig was. Het was nodig om gewoon door te gaan. Het vereiste een gestage toewijding. Er was een continue achtervolging voor nodig. Er bleef altijd nog iets over om te doen.

Zo is het ook met ons. We zijn zo vaak ontmoedigd en worden tegengehouden om door te gaan, omdat we zo weinig vordering schijnen te maken, omdat er altijd meer voor ons schijnt te liggen dan achter ons, omdat we uiteindelijk zo weinig gewonnen schijnen te hebben en omdat we zoveel zien dat nog overwonnen moet worden. Vergeet niet dat dit een onderdeel is van het goddelijk, soeverein bestel. Zolang wij hier op aarde zijn zal de Here ons nooit

een gelegenheid geven waarbij we kunnen zeggen: “Nu kunnen we rustig aan doen.” Maar toch hopen we daar bijna iedere dag op. Onze gedachte is dat het niet zolang zal duren voordat we zover komen dat we de overwinning hebben. Dan zal de strijd voorbij zijn, in ieder geval in hoofdzaak, en wij kunnen eindelijk tot rust komen. Om u de waarheid te zeggen, tot aan de laatste slag in deze strijd zult u het gevoel hebben dat er nog praktisch niets gedaan is vergeleken met wat nog gedaan moet worden. U hebt het gevoel dat de machten voor u nog steeds bijna overweldigend zijn. Ongeacht hoeveel vorderingen u geestelijk maakt, u zult dikwijls op een punt komen waar u het gevoel hebt dat u bijna overweldigd wordt, dat de kracht van de vijand nog niet gebroken is. De weg naar de heerlijkheid is de weg van een toenemende strijd. Het moeilijkste deel van die strijd zal vlak voor we de heerlijkheid binnengaan plaatsvinden. De Here zal ons nooit redenen geven om het wat kalmer aan te doen.

Dat is een andere fase van het falen van Israël. Aan de ene kant waren velen ontmoedigd vanwege het progressieve, langdurige karakter van de strijd, maar tevens is het duidelijk dat vele anderen in een toestand van onheilige tevredenheid terecht kwamen. Ze zeiden: “Wij hebben gevochten en we zijn al tot zover gekomen, dat is wel genoeg.” Ontevredenheid kan zowel heilig als onheilig zijn. Er bestaat zoiets als heilige ontevredenheid. Zolang er geestelijke machten overgebleven zijn die nog verdreven moeten worden, zolang er in het gebied van de geestelijke machten nog tegenstand is tegen de Here, hebben u en ik geen recht tevreden te zijn. We moeten ons er niet bij neerleggen en zeggen: “O, dat is het ideaal, maar het is onmogelijk! Het is alles goed en wel om te zien hoe het eigenlijk zou moeten, maar het heeft geen zin een volmaakt, maar onuitvoerbaar advies te geven en iets te verwachten en na te streven wat niet mogelijk is onder Gods volk of in onze geestelijke ervaring!” Als we zo beginnen te redeneren, loopt het slecht met ons af. Gedurende de 400 jaar van de Richters leidde zo’n houding tot veel ellende, voortdurende nederlaag en zwakheid, een verschrikkelijke toestand van op- en neergaande ervaringen al die tijd. Lees het verhaal in het boek Richteren maar en streep de periodes aan waarin Israël zuchtte onder slavernij en nederlaag. Waarom? De verklaring vinden we in Richteren 1. Lees dat hoofdstuk nog eens door en merk op hoe vaak er gezegd wordt van bepaalde stammen dat ze hun vijanden niet verdreven hebben. Het gevolg was dat ze die lange tijd van nederlaag, falen en ellende hadden. Wat was er gebeurd? Ze waren onheilig tevreden geworden. Ze hadden gezegd: “Uiteraard is het ideaal om het hele land in bezit te nemen, maar helaas is er op dit moment niet veel meer mogelijk, en wij moeten de dingen aanvaarden zoals ze zijn!”

Dit is voor ons een zeer ernstige uitdaging met betrekking tot het getuigenis van de Here. Als we de christelijke wereld vandaag de dag bekijken en zien hoe het ervoor staat, zien we dat de situatie veel lijkt op die in de dagen

der richteren. We zien verdeeldheid, problemen en falen in wat men de kerk noemt. De vraag doet zich voor: is het mogelijk om een volledig getuigenis te hebben? Is het mogelijk een volledige uitdrukking te hebben van Gods gedachte? Het antwoord dat we zo vaak horen, kunnen we als volgt formuleren: “Ja, dat is wel het ideaal, maar je stelt jezelf een onmogelijke taak als je het probeert. Je kunt beter de situatie maar accepteren zoals die is, ook al ligt alles in puin, en het beste er maar van maken!” Neemt u daarmee genoegen? Ik niet, en ik heb besloten dat ik mezelf wil geven voor deze zaak, opdat er een vollere uitdrukking van Gods gedachte verkregen zal worden, ook al zou het mijn dood zijn. Wat mijn eigen leven betreft, ik wil het uitgieten tot het laatste, om Zijn volk tot de volheid van Zijn wil te brengen. Ik ben niet van plan deze situatie, die zover beneden de maat is, te accepteren. Het is iets onheiligs om met zoiets tevreden te zijn. Het feit dat Gods volk niet doorgestaan is, al is het ook schijnbaar onmogelijk, heeft bijna over de hele wereld een ontstellende verlamming en geestelijke ineffectiviteit van Gods volk teweeggebracht.

De noodzaak van gemeenschap

Het laatste punt dat we willen noemen is misschien wel het belangrijkste. We zien de realiteit van de strijd, we zien vele wetten die de strijd bepalen, maar wat hebben wij nodig om te winnen? U kunt verschillende antwoorden geven, maar wat ik zie als een belangrijke, zo niet de belangrijkste nood, is wat we aangeduid vinden in het begin van hoofdstuk 1 van het boek Richteren. Daar wordt deze vraag gesteld: “Wie van ons zal het eerst tegen de Kanaänieten optrekken om met hen te strijden? En de Here zeide: Juda zal optrekken ... Toen zei Juda tot zijn broeder Simeon: trek met mij op in het mij toebedeelde gebied en laat ons strijden tegen de Kanaänieten, dan zal ik ook met u optrekken in het aan u toebedeelde gebied. En Simeon ging met hem. Toen Juda opgetrokken was, gaf de Here de Kanaänieten en de Perizzieten in hun macht, en zij versloegen hen bij Bezek, 20.000 man.” Hier zien we een werkelijk effectieve strijd. Wat was het geheim? Gemeenschap, samenwerking. Hier vinden we de geest van broederschap, die zich openbaart in wederzijdse behulpzaamheid en ondersteuning in de strijd. De vijand heeft z'n grond weten te behouden en Gods volk weten te weerstaan omdat dat ontbrak. Eén van de strategieën waardoor hij zijn doel heeft weten te bereiken is Gods volk af te houden van geestelijke samenwerking in de strijd. Hij verstrooit ze, verdeelt ze, drijft ze uiteen, laat hen op individuele basis handelen, in plaats dat ze als gezamenlijk, corporatief en collectief instrument voor God optreden en op machtige wijze samen de strijd aanbinden. We kunnen dit niet genoeg benadrukken.

Dit is de last van mijn hart. Wat de Heer zozeer nodig heeft is een gebeds-

instrument dat samenkomt met één doel voor ogen, de vijand van zijn gebied te verdrijven. Niet slechts voorbede doen of woorden zeggen die bedoeld zijn als gebeden, want hoe goed ze ook mogen zijn en hoe juist ook geformuleerd, zulke gebeden leggen niet de hand op de overwinning van de Here en passen die niet toe op plaatsen waar de vijand is. De overwinning is in handen van de Heer. Hij heeft de overheden en machten ontwapend. Hij heeft gezegd: “Ik zal hen voor u uit verdrijven.” Wat moet daar op volgen? Wij moeten samenkomen en in geloof onze hand leggen op deze overwinning, ons deze toeëigenen, en toepassen in de geestelijke situatie waarin we zijn. Tenzij we dit doen zullen we nooit een machtige overwinning zien als in Richteren 1 bij Juda en Simeon. Hier is werkelijke vooruitgang. Hier zien we dat de vijand moet wijken.

O, dat Gods volk in deze tijd toch leert samen te komen voor echt gebed, gebed dat tot zaken doen komt. Gebed in een zakelijke geest, met een doelgericht hart en als één man, in een geest van gemeenschap, vanwege het getuigenis van de Heer dat op het spel staat. Daar gaat het om, daar hangt het mee samen. En daarom moeten we samenkomen en de aanval openen op situaties die door de satan beheerst zijn, teneinde de vijand van zijn grond te verdrijven. Dat is Gods nood in onze tijd. Ik bemerk in mijn hart dat dit de allergrootste last van de Here is. Het gaat ons niet genoeg ter harte. Het getuigenis van de Here ligt ons niet echt op het hart. Als wij werkelijk een zorg hadden voor het getuigenis van de Heer op deze aarde, zouden wij, zodra we hoorden dat in een situatie de dood in de pot komt, die situatie vastberaden in gebed aanpakken. Dan zouden we de vijand geen rust geven totdat hij zich terugtrekt. Maar wij kunnen rustig van zulke situaties horen, horen hoe onze broeders bovenmate worden aangevallen, en tevreden zijn met een schietgebedje: “O Here, help ze. O Here, zegen ze. O Here, red ze!” Maar als we oren hadden om te horen zouden we de Here heel duidelijk horen zeggen: “Wat roept gij zo luid tot Mij ... hef uw staf op ...”

(Ex. 14:15-16). Wij hebben de staf van de overwinning van de Here in onze handen. Tenminste, zo hoort het te zijn. Wij hebben de staf van de machtige naam van Jezus en we roepen tot de Here, terwijl de Here in feite zegt: “Breng de overwinning die Ik voor jullie behaald heb in die situatie!” Maar de Here wil dat we dit gezamenlijk doen, in gemeenschap en samenwerking met elkaar, om zo de grote overwinning waar de Here ons in betrokken heeft, in de situatie van de strijd toe te passen.

Moge de Here u opwekken tot dit machtige gebed in de naam van Jezus, zodat Hij een instrument verkrijgt, een vat, waarin en waardoor de kracht van Zijn troon merkbaar wordt in die situaties die nog onder de heerschappij van de vijand zijn. Dat is de grootste nood van de Here. Bij velen van Gods kinderen, en in vele plaatsen in deze wereld is het getuigenis van de Here verslagen, tot stilstand gebracht, verstikt, opgesloten, niet bij machte om door te breken. Alles

is tot stilstand gekomen. De vijand behoudt zijn terrein. Gods kinderen hebben de grootste moeite om hun grond te behouden. Er is kracht nodig om die grond aan de vijand te ontnemen en die kracht komt alleen waar Gods volk deze zaak opneemt in een machtige gebedsgemeenschap, zodat de troon door dat gebed werkzaam wordt.

Er zijn velen die wel weten dat ze er zelf, in hun eentje, niet doorheen komen in hun gebedsleven, dat ze zelf de situatie niet aankunnen. Velen zijn zich ten zeerste bewust dat wat zij nodig hebben een versterking van hun gebedsleven is door samen te staan met anderen, maar het probleem is waar zo'n versterking vandaan moet komen. Waar vind je mensen die dit ook op hun hart hebben? Waar zijn degenen die weten hoe ze zo kunnen bidden in de kracht van de Naam? Vergeef me dat ik hier zo de nadruk op leg, maar de bestaande toestand vereist sterke woorden. De nood is dat er een gebedsinstrument verkregen wordt, waardoor de kracht die er in de hand van de Here Jezus is vrijkomt in die situaties die opgesloten zijn in de macht van de vijand. Moge de Here ons opwekken, ons diep aanraken in deze zaak en ons tenminste een deel maken van zo'n gebedsinstrument.

Laten we ons ten doel stellen samen te komen voor gebed. Laten we toch niet wachten tot we geroepen worden. Als het mogelijk is om samen te komen, als er mensen om ons heen zijn die we bij elkaar kunnen roepen voor gebed, laten wij dat alsjeblieft doen. Wacht niet op de afgesproken bidstond. Als u gebedsgemeenschap met iemand kunt krijgen, ga dan samen bidden voor Gods belangen. Stel u ten doel situaties die beheerst worden door de macht van de vijand, daaruit te bevrijden door de overwinning van de Here Jezus.